

Hz. Hamza (r.a.)

Şehid deyince, şehitlerin efendisi ve Allah'ın arslanı Hz. Hamza'yı hatırlamamak mümkün mü? Hamza, Uhud gibi sarp bir yokuşa çarpınca, orada kendisine yakışır bir şekilde şehid oldu. Hiçbir şehide, hiçbir gaziye o kadar yiğitlik nasip olmamıştır.

Peygamber efendimiz, Uhud harbinde; Hz. Hamza'yı en önde zırhsız süvarilerin başında çarpışmakla vazifelendirdi. Hz. Hamza, iki elinde de kılıç olduğu hâlde: "Ben Allah-ü Teâlâ'nın arslanıyım!" diyerek, düşmanı önüne katmış, öldüre öldüre ilerliyordu.

Tarihçilerin bize verdiği bilgiye göre, o gün tam otuz üç kişiyi öldürmüş, sonra şehid olmuştu. Düşünün, ölen müşriklerin yarıya yakını o haklıyor, sonra da vücudu paramparça hale getiriliyordu. Kız kardeşi Safiyye, onun mübarek na'sının üzerine abanıyor ve hıçkırı hıçkırı ağlıyor; kim bilir, belki bir taraftan da vücudundan kopan parçalarını toplamaya çalışıyordu. Bir yanda Hz. Hamza'nın hali, öte yanda Allah Resûlü'nün halası, Zübeyr'in anası Safiyye'nin hali, İki Cihan Serveri'ne çok dokunuyor ve O'nu rikkate getiriyordu. Müslümanlardan yaralanmayan kalmamıştı. Altmış dokuz kadar da şehid verilmişti. Hz. Hamza şehid olduğunda oruçlu idi. Hz. Peygamberimiz, kendisi için, "Seyyid-üş-Şühedâ şehidlerin efendisi" buyurdu. Ve cesedini meleklerin yıkadıklarını haber verdi.

Medine'ye dönüşte herkes kendi yakını için gözyaşı döküyordu. Ölenler için ağlanıyor, yaralananlar için ağlanıyor ve yaralanıp da evinde ölenler için feryatlar yükseliyordu. O hengâmede unutilan birisi vardı ki, ona gözyaşı dökene yoktu. Evet o, şehitlerin efendisiydi ama onun için kimse ağlamıyordu. İşte bu manzara, Allah Resûlü'nü tekrar rikkate getirdi. Dudaklarından dökülen sözler, âdeta kırık bir kalbin iniltileri gibiydi: "Fakat Hamza'nın ağlayanı yok" buyurdu. Sa'd b.

20

Muaz bunu duyunca beyninden vurulmuşa döndü. Koşarak Ensar kadınlarını bir araya topladı. Hepsini Hamza'nın kapısının önüne götürdü: "Evela Hamza'ya ağlayın, sonra da kendi ölülerinize" dedi. Bilahare bu bir âdet haline geldi. Gerçi bu âdet günümüze kadar devam etmeyip belli bir devreden sonra kesilmiştir ama kıyamete kadar bütün müslümanlar, kendi cenazelerinden evvel Hamza'ya ağlasalardı, o bile Allah'ın arslanına az gelirdi.